

Radnai István

Késő

szűkülnek a lépteim már nem is kereslek
mohos kő vagy a határzár túloldalán
ha csontjaid megmaradtak
kék foltok halott testén a kárpátok

lenéznek rád én nem látok odáig
szűkülnek lépteim egyre
tágnak a generációk s a kontinensek

valahová tart és tartozik
a harmadik generáció

csontjaidat a föld eszi lelet csupán
mindegy már mit mutat a radiokarbon
a talaj amiből kinőttél
itt vagy ott ahogy fák korhadnak itt is

megvan-e még a mohos kő
a határ túloldalán
a kifordított határkövek helyét
s a régi temetőt felszántották-e

szűkülnek a lépteim a felirat lekopott
lehányták héjukat az ezredévet
kiszáradtak a fák állnak hold-fehéren
már nem is kereslek
csonttá érett ősök a határ túlsó oldalán

Trimarkáció

vaksi szemüveg-életlenségű betűkkel
barátkozol térképen húzod az ujjad
de csak torz és értelmetlen
helységnevek szűrődnek át

minden idegenség bennük rejlik
miközben a nemesi predikátumért
megtenni mindent nem esett nehezére
hiszen a nyelvünket nem dadogta

szomszéd volt iskolatárs barát
a barátnak akár a rongylabdát rúgta
rózsát lopott egyikünk s másikunk
egyaránt lánynévvel az ajkán

nem keresgélt a szótárban ahogy most se
a nagy háborút sem akarta csak a
nagyhatalmak

Példabeszéd

a hadirokkant ország mankóit eldobva
a **kelj fel és járj** parancsát követve
elveszett karjait gyíkként növesztve
a termékeny anyaöl inkubátorában

mint sziklevélből táplálkozó kezdemény
a bibliai mustármagot meghazudtolja
egyazon úton járva a megfeszítettés
harmadnapján élni kezd

míg a nép nem látva be a kiválasztottak
tévedését magáévá teszi hogy a térkép-
és holdrajzolók jobb és bal kezét felcserélve
tegye az egész világot uraival együtt

hadirokkanttá a békeidőt háborúvá
a háborodottakat segítve uralomra